

fra

RIKSADVOKATEN

R. 3319/78.

Oslo, 14. desember 1978.

*Statsadvokaten i***RETTPSYKIATRISKE ERKLÆRINGER**

Den rettsmedisinske kommisjon har i en henvendelse til meg pekt på «ønskeligheten av en oppmykende endring av gjeldende praksis ved de judisielle observasjoner». Det ble nevnt at psykiaternes uvilje mot medvirkning ved judisielle observasjoner særlig skyldes at de må uttale seg om faren for gjentakelse av straffbare handlinger.

I loven står det intet om hva de psykiatrisk sakkyndige skal uttale seg om, men fast praksis har vært at de uttaler seg både om sinnstilstanden og om faren for gjentakelse. Dette er naturlig all den stund strl. § 39 gjør det til vilkår for sikring at det ikke bare foreligger en slik psykisk tilstand som loven beskriver, men også at det på grunn av slik tilstand er fare for at gjerningsmannen igjen vil foreta en straffbar handling. Etter loven skal det altså være sammenheng mellom sinnstilstanden og gjentakelsesfaren. Det er klart at det under disse omstendigheter er en fordel for retten å få en uttalelse også om gjentakelsesfaren fra de sakkyndige.

Som nevnt er det imidlertid ikke noen lovbestemmelse som fastslår hva de sakkyndige skal uttale seg om. Når da forholdet har utviklet seg slik at det er blitt en uttalt motvilje hos de psykiatrisk sakkyndige når det gjelder spørsmålet om å uttale seg om gjentakelsesfaren, finner jeg det ubetenkelig å gi uttrykk for at man ikke bør pålegge de sakkyndige å uttale seg om dette spørsmål, som lettere vil kunne besvares av domstolene uavhengig av de sakkyndiges vurdering enn de andre spørsmål som reiser seg i forbindelse med en sikringssak. Det man gjør ved en slik fremgangsmåte, er å foregripe den ordning som Straffelovrådet har foreslått i sin innstilling om strafferettslig utilregnelighet og strafferettslige særreaksjoner.

L. J. Dorenfeldt